

John hjá Hermann, skipari og Mikjal Djurhuus, hugna sær í lugarinum.

í semifinaluni um Løgmannssteypið, tá var rættiligur fepur á monnum. Roynnt varð at ringja heim, men eingin slapp ígjøgnum, og tað gjørdi ikki stöðuna betri. Ikki fyrr enn um ellivu tíðina um kvöldið ringdi telefonin í skiparakamarinum, og fleiri lupu til. 3 - 0 til GÍ. Einkil lag var á monnum tað eftir var av kvöldinum.

Jóansøka í Eystursjónum

Leygardagin, tá ið Jóansøkan varð hildin heima, var rættiliga lytt í veðrinum. Vit vóru farnir fram við Visby á Gotlandi um náttina. Hetta var fyrsti heiti summardagurin, vit høvdu havt. Sum læt út á dagin sóust fleiri og fleiri bleikir kroppar koma upp gjøgnum lugarskappan. Dúgliga varð eisini fotografera, nú menningu í stuttum buksum og nakrir yvirbeltið.

Vit tóku loðs umborð kl 11 um kvöldið, og um hálfvagn tvey tíðina um náttina lögdu vit til kai í Øregrund.

Øregrund er ein bygd eitt sindur størri enn Vág. Í 1700 talinum var Øregrund ein rættiliga tydingarmikil útflutningshavn í Svøríki, og Øregrund iron var víðagit. Sagt verður, at Stock-

holm kendi seg höttan sum høvudsstaður í Svøríki, og tá ið russar í 1719 herjaðu á Øregrund og brendu hana í grund, tá rættu teir ráðandi myndugleikarnir í Stockholm ikki hond frá síðu at hjálpa fólkinum í Øregrund. Øregrund kom ongantíð rættiliga fyrri seg aftur eftir hetta.

Sunnumorgunin tíðliga fingi vit bátarnar av dekkinum og flotaðu teir, tí kl 12 skuldu vit vera við ferjuleguna á Græso, har stevnan varð sett. Vit vóru allir í feroyskari hógvu og í T-troyggjuni, sum tey á Verkstaðnum inni á Bakka høvdu málað býmerkið hjá Vágs Byráð á og skrivað VAGUR undir. Eitt er í øllum færum vist, og tað er, at vit sóust við ferjuleguna á Græso, tá ið stevnan varð sett. Eg ivist ikki í, at allir høvdu væntað, at "Vinden drar" varð sett eins og Jóansøkan við røðu, men so var ikki. Dagin fyrri vóru teir farnir undir tann árliga "Græso runt" røðurin, har teir røðu og sigldu runt Græso í eitt samdøgur. Hesin teinurin var 35 fjórðingar, og teir komu á mál, tá ið vit komu til ferjuleguna. Vinnari var okkara góði vinur Christer Westberg, sum

kom heim við okkum við Jóhannu.

Stevnan sett

"Vinden drar" varð sett við kappróðri. Tað var presturin á Græso, sum var fyrstur at rögva í eini flatbotnaðari jollu nakað sama slag sum teir grønu garðabátarnir høvdu. So vórðu fólk biðin um at bjóða seg fram at kappast móti prestinum. Nógv fóru bæði mannfólk og konufólk. Tíð varð tikið, men eg veit ikki hvør vann. Petur hjá Solgerð bjóðaði seg eisini fram. Fyrsta teinin gekk væl hjá honum, men so var hann so óheppin, tá ið hann vendi, at hann misti aðra árinu fyrri borð, og tá misti hann so nógva tíð, at hann fekk einki heiðursmerki. Eftir tað vóru vit í skúlanum og fingi strömning, sós og epl. Strömning er eitt slag av síld, sum teir fiska rættiliga nóg av her á leið. Seinni um kvöldið var so ein fundur við Græsogård, har greitt varð frá oynni og tí fólki, har hevði buð. Vit ferðaðust dúgliga millum Græso og Øregrund. Skjótast var at fara við ferjuni, sum sigldi hvønn hálfan tíma. Teinurin var sum úr Neslið og inn á Núp, og tað sjáldsama við

hesi farleið var, at hon var ókypis bæði fyrri bilar og fólk. Onkur helt fyrri, at hetta átti Arabo at fingið at vita.

Á stevnuni var ógvuliga stórir dentur lagdur á strandamentan og strandaliv. Tíverri vóru vit ikki nóg væl fyrri her. Øll, sum vóru við í "Vinden drar" buðu í tjaldum á strondini ella í bátunum, sum lógu útfyrri. Vit buðu umborð á Jóhannu, men av tí at eitt ótal av flurum og skerum vóru alla staðni, var ikki hugsingur um hjá okkum at vera við Jóhannu, har stevnan var. Vit ferðaðust tí ímillum við ferjuni ella vit røðu við grindabátunum.

Hvar vóru konurnar?

Nú vóru vit bara menn við Jóhannu, og eitt tað fyrsta, ið spurt varð, tá ið vit komu á stevnuna, var, hvar konurnar hjá okkum vóru, um tær ikki vóru v.ð? Ja, hvat skuldu vit svara? Hvør royndi á besta hátt at svara fyrri seg. Hetta var so avgjørt ikki ein stevna bara

tann feroyska árin var gjørd soleiðis, tí rógvast skuldi leingi við henni, og at røð varð í óslætum sjógv.

Sóu gamlar kenningar

Ein dag vóru vit útfærð í Stockholm. Tað mundi vera við blandaðum kenslum at vitjað varð umborð á gamla Vágbinginum, sum nú hoyrir heima í Stockholm og eitur Teaterskeppet. Har var fint umborð. Dekkið var sum finasta parketgolv, og í lastini var ein teatursalur, ið rúmaði 270 fólku. Tó at teir høvdu nóg mikið at taka sær av umborð á hesum fyrr so stolta flaggskipi vágbinga, so vórðu vit vistir runt í hvønn krók, tá ið teir hoyrdu, hvaðan vit komu, og at onkur hevði verið við hesum trolaranum í seks ár. Og hvør minnst ikki ósingina, sum var, tá ið Vágbingurin varð seldur til Svøríkis. Sum gamalt jarn sigur onkur. Nei, Vágbingurin er í dag eitt stásiligt skip. Tað er bara spell, at hann ikki hevur gamla navnið og

skiparin og nakrir av mannigini komu umborð at hyggja at Jóhannu. Teir vóru á veg til Stockholm og bóðu okkum koma umborð, um vit komu hagar.

Á veg aftur úr Stockholm koyrdu vit gjøgnum kenda byin Uppsala.

Sigldu nógv

Annars varð nóg siglt á stevnuni. Vit sluppu at royna teirra bátar og teir okkara. Tá ið seinni partur av stevnuni varð hildin á eystari síðu á Græso, røðu og sigldu vit við Gjögvarabátinum og Sildberanum eystur um oyna. Strekkið var um 15 fjórðingar, og tað tók okkum 6 tímar at koma hagar.

Stevnan endaði við hátíðarhaldi leygarkvöldið 6. juli. Røður vórðu hildnar og gávur handaðar. Borðreitt varð við strömningi og stoktum aborreflókum. Ein ógvuliga hátíðarlig veitslu undir víðum lofti. Veðrið hevði verið vánaligt, meðan stevnan hevði verið. Tað var regn og kalt næstan hvønn

Hetta eru báðir pungarnir, f.v. Adrian Johannesen úr Fluglafirði og Edmund Djurhuus.

fyrri menn. M.a segði ein álendingur, at kona sín og børnini høvdu siglt bátin higar, og hann fór við ferjuni. Báturin var ein á lendiskur bátur - sum eitt 6-mannafar til stóðdar. Ein onnur kona var komin við trimum smábørnum og sjálf hevði hon bara ein arm. Maðurin var ikki heima, og so hevði hon bara meldað seg og børnini við til stevnuna. Hon kláraði seg ógvuliga væl við einum armi. Ja, hví okkara konur ikki vóru við? Tað mugu tær so sjálvar svara fyrri.

Á stevnuni helt bátakonstruktørurin Hans Jurgen Sass fyrilestrar um sgl og ymisk bátaslag, líka frá vanligum træbátum til nútímans katamaranar. Hann arbeiddi nóg við hesum spurningunum, og tað var áhugavert, sum hann segði. Eitt kvöldið varð tosað um ár. Petur hjá Solgerð segði frá eini feroyskari ár, og tað sjáldsama var, at á Gotlandi brúka teir ár, sum eru meirilíkar okkara. Annars varð sagt frá øðrum árum eisini. Teir, ið høvdu skil fyrri slíkum, mettu, at

gamla bústaðin.

Eisini varð vitjað á Skeppholmen, har teir fingust við ymisk bátasmið og lærdu ungur menn tað. Føroyingur hevði eingin verið har enn, men teir vóru væl komnir at vera við í útbúgvingini har, segði Gøran Hernlund, ið visti okkum runt.

Vitjað varð eisini á Vasasavnum, har gingið varð runt um hetta ótrúliga stóra skipið, sum tíverri ongantíð hevði siglt. Tað holvdist longu, tá ið tað varð sjósett í 1620 árunum og hevði ligið á havsins botni, til svar fyrri 20 - 30 árum síðani gjørdur tað bragd at bjarga tí og fingi tað upp á turt. Tað er óivað hetta samnið, ið dregur flest ferðafólk at sær í Stockholm.

Vit vóru eisini umborð á Blá Marité af Prippts. Hetta er skonnartin Marité, sum Thomsen á Tvøroyri átti og seldi til Svøríkis fyrri nógv árum síðani. Hetta skipið sigldi runt í svenska skergarðinum við ferðafólki, og har var stásiligt umborð. Sunnukvöldið kastaðu teir akker út fyrri Øregrund, og

dag, men hetta kvöldið, stevnan endaði, var lytt og gott veður. Ein ógloymandi lóta í svenska skergarðinum. Dansur var á loftinum í neystinum hjá Ingu og Christer, har spælímenndir hildu. Vit fóru eisini upp á golv og kvóðu onkrar lættar visur og kvæði, og fólk vóru ógvuliga hugtakin av hesum. Í Uppsala Nya Tidning tann 11. juli er ein grein, sum fyllir meir enn hálva síðu, har m.a verður sagt: "Abrahamssons sjóbod í Østra Mörtarövíken gungade betenkeligt når færöingarna lockade med Græsoborna i en livfull færöisk folkdans - den avslutningen på årets Vinden drar kommer Græsoborna sent att glömma. Det var færöingarna som satte farg på Vinden drar på Græso. Færöingarna læmnede Upplandskusten rika på minnen när de gav sig i väg hemåt... Færöarna er en vindpinad och regnpiskad ögrupp med varma människor..."

Sama dagin sum stevnan

Hóast langt av landi skotnir, skal okkurt feroyskt havast til matna, teir skera kjálkar f.v. John hjá Marius, Magnus á Bäralsdabakka og Petur hjá Solgerð.